

Jövevény voltam idegen földön

*Jövevény voltam idegen földön
Jövevény voltam
Idegen voltam
Idegen földön jövevény voltam*

Ez a virtuálgraffiti vibrál a hírfolyamban. Ha lecsukom a szemem, akkor is ezt látom.

Nem vagyok otthon. Ezt érzem, ez dübörög a véráramomban alkohol és heroin és kristály és rivotril és kínai mocsok helyett. Felébredek Budapest belvárosában, a bulinegyedben bérelt lakásban és fojtogatnak a falak. Nem tudom, mióta utazom, nem állok meg, megyek mint a gép, hirdetem, amit fontosnak tartok, ami éltet, ami levegőt ad, beszélek, megyek, megyek, megyek és megyek és mindig ide érek vissza, itt alszom, itt kefélek, kábé ennyi, unalmas. Nyár van. Meleg. Forróság. A tavasz vége.

Lénával nem messze tőlem fogunk találkozni, egy parkban a város közepén, ahol tinnik isznak, szívnek és dugnak, hajlékonyak tarhálnak és kukáznak, zsigong éjjel, feltúrják nappal, és szép lassan elrohad az egész, leépül, mint minden, ami a nagy gödör felett van.

Léna a húszas évei elején jár, a haja vörös, mint a radioaktív éjszaka, a tekintete pedig állandóan izzik. Vagy frontintól, vagy fűtől, vagy alkoholtól, vagy mert már egy hete nem aludt, hogy leadjon valami makettet az építészeti egyetemen. Amikor tiszta, akkor precíziós szorongógépnek tűnik, és sokszor megállapíthatatlan, éppen mitől vagy kitől van beállva. Sok arca van, és én egyelőre csak párat ismerek. Hogy őt magát honnan? Jó kérdés.

A város felett koszos felhők suhannak, mögöttük tompán, teltsárgán izzik a nap.

A férfi átvág az úton, lassan vándorló autók és szédelő gyalogosok közt. A fejét leszegi. Szorongás látszik rajta és unottság, pattanásig feszült idegek és a mindenmindegy fásultsága.

Míntha egy mátrixban mozogna. Hibás adatcsomag az önmagától hullámzó adatfolyamban. Fekete baseballsapka, napszemüveg, fekete nadrág és fekete trikó. Elnyeli a fényt, de nem sugároz vissza meleget. A parkban törökülésben leül, és az eget bámulja.

Az ég visszabámul rá. A felhők beleszorognak a gondolataiba.

Amíg várok a fűvön a kora nyári délután belvárosi fülledtségében, próbálok összerakni, honnan jött ő az életembe és honnan jön most. Öreg vagyok már, az az igazság: har-

mincon túl, krisztusi korban. Sajátos öregség ez, egy kamaszkorból kinőtt kölyök és egy fásult, veterán drogzombi lélekkeveréke pislákol belül. Lénával két éve talákoztunk először. Vagy talán egy éve. Akkoriban jelent meg egy könyvem, tele kábítószerrel és eljutott a vörös lányig, magától, láthatatlan földalatti csatornákon át. Máshogy mennek a napok, amikor ennyire sűrűek, mint most. Máshogy telik az idő, beszikkad és összeáll, mint a fekete lyukakban a gravitáció.

Léna anyagosa volt gimis korában, csak nem tudott róla. Mint egy veterán szpídes, úgy mesélt a moszkvai kamasz-élményeiről az első beszélgetésünkön a Duna-parton. A húsz év körüli kislány, aki jó tanuló, jó házból való és végignyomja a gimis éveit 95%-os lakótelepi amfetaminnal Moszkvában. Itt kezdődött a barátságunk vagy kapcsolatunk, vagy ki tudja mink, ami aztán rendszertelen találkozásokkal és semmitmondó beszélgetésekkel teljesedett ki.

Léna megérkezik.

Már nem az olvasóm, hanem valami csaj, akit ismerek valahonnan, valamennyire, de semmi különös nincs köztünk, maximum annyi, hogy remekül tud birkózni néha az intellektusunk. Szellempetting, Iqfight.

Alig késik, de azért késik.

– Bocs a késésért.

– Semmi gond.

Gond az sosincs, késni meg úgyse késünk le semmiről.

Léna kicsit megbízhatatlan, kicsit szétesett, sokszor nem látja még a határait. Kamuzik összevissza, nekem is nyomta egy ideig rutinból, de már nem csinálja. Mivel felesleges, megszokott róla, ugyanakkor lendületesen pattintja le az ismerőseit fal dumákkal, amikor velem van, szóval, hozza a formát. Profi vetítógép.

A kapcsolatunknak nincs mélysége, ahogy ülünk a Nagy Retkes Gödör felett. Más az életünk, más a világunk, egyedül a motyóval teli könyvem meg az ő motyós múltja, meg egy láthatatlan szál a jövőből köt össze minket.

A vörös hajú nő kinéz a képből.

Égcszínkéék szemei lüktetnek a papírég alatt. Lusta mozdulatokkal turkál a táskájában, kipakolja a fűre a tartalmát. Jegyzetfüzetek, parfüm, víz, egy cannabisos doboz, egy fém tolltartó, és egy könyv, amit nem én írtam. Cigarettafilter, filter, gyenge, finomra vágott dohány kék zacskóban

– Szóval? Mi a terv nyárra? – kérdezi, miközben cigit sodor.

Folyamatos jelen időben vagyunk. A múlt és a jövő összekeveredik, mint a dohány-szemcsék a papírban.

– Semmi. A szokásos. Menni – átvibrálnak a szavak a számon. Én mondom, de mégsem.

– Ugyanez, ugyanez. Moszkvába nincs kedved elutazni? – néz rám.

A szemébe nézek, aztán fel az égre. Bárhova elmegyek, főleg innen.

– Moszkvába? Hogyne lenne, nyomassuk.

Léna a telefonján elindít valami zenét.

Zongora, dob, basszus, bársonyos női hang.

– Úgy érzem néha, mintha az egészet hallucinálnám, ami körülöttünk van – mondja és körbemutat. Nyüzgő emberek, dudaszó.

Tágra nyitja a szemeit.

– Igazából csak egy kórteremben fekszem. Bezártak ide, mert őrült vagyok. Érzékelem, ahogy jönnek-mennek körülöttem az emberek, de én az ágyon vagyok, mozdulatlanul. Beadnak ezt-azt, én pedig hallucinálok tovább.

Nézem a szemeit.

Rávigyorgok.

– Túl sokat tripelsz te józanon is, babám. Talán ezért értjük meg egymást – sugározom felé a félvigyorommal. Léna a New Addiction pszichedelikus-rockos-triphopos stílusirányzat anyja, de a zene még nem született meg. Néha megkavarodik az idő. Rágyújtunk. Valamit kell csinálni az életben, ez van.

Csendben dohányzunk.

V23:24 elojateknak jo

L0:54 aztán a rivo es az orosz vodka kiut

V0:58 ketszer ugyanabban a folyoban nem lehet

L0:59 már hogyne lehetne

V1:05 mar nehogymar, hogy annyi sziv

L1:06 kinek?

V1:08 kinek kinek a magaet

L1:14 most miről beszélünk?

V1:16 beszélünk?

L1:16 miről? mos is bezsélünk technikailag

V1:17 fujja a szel a szank

L1:18 dújja, akár me fújja mindig arra fúja

L1:25 tudod h az egyetlen mód h beszéljek veled az az h szanaszét vagyó

V1:26 miért akarsz?

L1:29 nem, de ilykor mnde felbasz és nem érdekel egysszerrze

V1:32 mit tehetek erted?

L1:35 semmi

utolsó pohár

V1:37 hires utolso poharak

L1:37 mara

V1:38 vigyazz magadra mikor nagy kiserletekbe fogsz, a fagyí az olyan, h visszanyal tovíg

L1:40 tudom, de azt is élvezem egy perverz mód

V1:48 mindig csak a szex

L1:50 persze, mindig csak a sey

V1:53 keress valakit aki szorakoztat

L2:02 í meg ie gr

mar meg is tqqltqm

V2:05 az emlékek jobb mint az unalom

...*Egy meleg tavaszi estén, az alkonyat órájában, a Patriarsije Prudin...*

Khárón vizébe mint lakmuszpapírt dobod be magad, mint Dosztojevszkij Raszkolnyikot. A végtelenség, szenvedélyesség, a kamikaze önfelszámolás és a kifelé irányuló agresszió keveréke, a világforradalom, amiből gulágok lettek, Margarita boszorkányészakája az elnyomott város felett, költők, csövesek, szerencsejátékosok, dandyk és párbajhősök, Tatjana levelén szárított őszi virágok és elfojtott orgazmusok hangjai. Fogalmam sincs Moszkváról, csak annyit tudok, hogy idegen, távoli, mesei, bűnös és bűnhődő élőlény, húszmillió lélekkel, plusz az árnyak városa a város alatt, felett, és benne, több millió cöpis drogzombi, rengeteg szenvedés és szenvedély, jéghideg telek és alkoholmérgezésben kihányt örült ötletek. Se nem élet, se nem halál. Töredékek vibrálnak az agyamban, Raszkolnyikov baltája, Lenin tekintete, kivégzett anarchisták és kommunisták kitörölt fényképei, hatalmas tabló, egy hologramváros szilánkjai.

Oké, menjünk Moszkvába.

– Tegnap éjjel olyan érzésem támadt, ahogy végigmentem a kóli üres folyosóján és lejöttem az üres utcára cigizni és járt az agyam, nem is tudom megfogalmazni rendesen, szóval, hogy nappal is ennyire vagyok itt a világban – mondja Léna. – Tök mindegy, hogy nappal van-e vagy éjszaka. Csak ilyenkor nem kell köszönetni. Valszeg ettől mentem meg anno egy kicsit Moszkvában, túl sokat voltam fejben máshol. De ilyenkor sokkal jobban ébren érzem magam. Mégis álomszerű. Amikor Moszkvában laktam, túl sokat voltam egyedül. Azt érzem, hogy vegetálok. A valósággal párhuzamosan élek.

– Amiben vagyunk, ez az egész cucc is csak egy párhuzamos a valósággal, nyugi. Nem a valóság – mondom vigyorogva.

Lassan szedelőzködnek. Az égbolt papírvékony, a felhők eltűnnek, csak a nap süt a lustán terpeszkedő városra. ■ ■ ■

■ **Kubiszyn Viktor** (1979): Könyvei: *Filmflesskönyv*, 2011., *Drognapló*, 2011., *Foglaltház*, 2013., *Oroszrulett*, 2015.

